

KONTR

„Iscijedit ćemo vas do posljednje kapi,
a zatim ćemo vas ponovno napuniti vama samima“

George Orwell, 1984.

Mike Bartlett - Contractions
A KCIJE

HRVATSKO NARODNO
HAZALISTE U ŠIBENIKU

sezona 2010./2011.

Mike Bartlett: KontrAkcije
Praizvedba: 29. svibnja 2008,
 Royal Court Theatre, London
Prijevod: Nenni Delmestre
Hrvatska praizvedba: 16. travnja 2011.
 Hrvatsko narodno
 kazalište u Šibeniku

Redateljica: Nenni Delmestre

ULOGE:

Menadžer: Orijana Kunčić
Emma: Matea Elezović

Dramaturg: Jasen Boko

Scenografkinja i

autorica scenske glazbe: Lina Vengoechea

Kostimografkinja: Sara Lovrić Caparin

Oblikovatelj svjetla: Joško Bakula

Inspicijent: Sergej Mioč

Tehnički rukovoditelj: Branko Lovrić Caparin

Voditelji svjetla i tona: Joško Bakula
 Živko Gulin

Šminker: Rade Periša

Frizerke: Marija Zavodnik
 Miljenka Mikulandra

Majstor scene: Mirko Burazer

Scenski radnici: Frane Celić
 Pavle Karega

Može li se biti ateist u društvu u kojem je Bog novac?

Orwellova distopija *1984.*, koja je imala izniman utjecaj na misao dvadesetog stoljeća smještena je u totalitarnom svijetu u kojem Veliki brat ima potpunu kontrolu nad svojim podanicima. Roman koji je obilježio stoljeće, ma koliko mračan bio, ipak ima jednu pozitivnu crtu: on nije stvarni život, samo je ozbiljno upozorenje u što bi se jednom društvo moglo pretvoriti. Šest desetljeća kasnije, već u novom mileniju Mike Bartlett piše *KontrAkcije*, orvelijansku dramu apsurdna u kojoj je svijet najavljen Orwellovim romanom postao stvarnost. Tragika ove drame i novog svijeta je što distopija u kojoj postoji potpuna kontrola nad individuum više nije fantazija, nije upozorenje, ona je naša realnost. Današnjim društvom novca dominiraju korporacije koje su ustanovile svijet potpune kontrole svojih zaposlenika, uključujući i njihovu najdublju intimu: onu emotivnu.

Fascinira način na koji Bartlett minimalističkim dramaturškim metodama postiže maksimalan rezultat, *KontrAkcije* su pravi dramaturški biser u kojima ni jedna riječ, ni jedna scena nema ništa suvišno. Ali, kao i svaka drama apsurdna i *KontrAkcije* imaju groteskne elemente: svijet o kojem on govori i u kojem nadređeni žele znati koliko je dobar seks između njihovih zaposlenika, bio bi smiješan – da nije toliko stvaran. Činjenica da ovakav apsurdni svijet zaista postoji i da ga danas živimo čini ga krajnje tragičnim.

U takvom svijetu kontrolu više ne obavlja nekakav Big Brother, auto-cenzura radi za njega. Kontroliramo se sami, spremno izvještavajući korporaciju o tome što smo ne samo radili, nego i o onom što smo pomislili. U naizgled apsurdnom ugovoru iz Bartlettove drame korporacijskim meta-jezikom napisano stoji: "Ni jedan zaposlenik, voditelj ili ravnatelj ove kompanije ne smije se s drugim zaposlenikom, voditeljem ili ravnateljem kompanije upuštati u odnose, aktivnosti ili veze koje bi se dijelom ili u cijelosti mogle okarakterizirati kao seksualna ili romantična veza, a da pritom ne obavijesti kompaniju o takvoj vezi, aktivnosti ili činu".

Ma koliko ovo apsurdno djelovalo, užas ovakvoga ugovora je što on počiva na faktografiji, riječ je o obrascu

koji zaista postoji u ugovorima korporacije i zaposlenika, Bartlett ga je samo posudio iz stvarnosti. Korporacija je tolerantna: zaposlenici mogu ostvarivati odnose, ali o njima moraju obavijestiti nadređene. Moraju dakle, jer su potpisali ugovor, detaljno izvještavati pretpostavljene o količini emocionalnog angažmana i seksualnim aktivnostima! Intima i privatnost prestale su biti *naša* intima i privatnost, one su danas javna stvar pod korporacijskom kontrolom.

Stvari su se bitno promijenile od Orwellovog vremena, različite političke ideologije su se raspale i u potrošačkom društvu ostao je samo jedan Bog: novac. A taj je, pokazuje nam naša svakodnevica, najmoćniji pa je u društvu u kojem je novac jedini smisao nemoguće biti ateist. O poraznoj činjenici koliko smo zbog novca spremni uništiti sve ono najbolje u nama govori ova drama.

Tragični apsurd ljudske egzistencije u novom vremenu bolniji je nego u Orwellovo vrijeme: danas svijet Big Brothera nije više upozorenje, on je naša realnost.

Jasen Boko

Je li pohlepa danas zaista mjerilo uspješnosti?

Redateljica predstave *KontrAkcije* Nenni Delmestre i dramaturg Jasen Boko, zaboravivši povremeno svoje funkcije na produkciji i dramaturško-redateljske rasprave, često su u posljednja dva mjeseca razgovarali o temama koje im je otvarala Bartlettova drama. Odlučili smo barem mali dio tih tema i motiva podijeliti u programskoj knjižici s publikom koja će, nadamo se, s ove predstave otići zamišljena nad društvom 'uspješnosti' u kojem živimo...

BOKO: Put koji smo prošli od orvelijanske vizije svijeta - u kojoj ideologija kontrolira pojedinca - do današnje situacije u kojoj korporacija manipulira zaposlenikom kao marionetom zapravo je tragičan. Ma koliko bila strašna Orwellova distopija u njoj je još postojao pojedinac, *1984.* je bila opomena u što bismo se mogli pretvoriti. Danas pojedinac više ne postoji, korporacija ima savršenije metode od nekadašnjeg ideološkog Big Brothera: pojedinac se u novom sustavu kontrolira i poništava individualnost sam, korporacija samo usmjerava njegovu privatnost u pravcu u kojem želi, sve ostalo napravimo sami...

DELMESTRE: Krajem 20. stoljeća kada je barem zapadni dio svijeta postao napokon oslobođen od političkih ideologija u čije je ime čovječanstvo ginulo i ubijalo, izgledalo je da čovjek napokon dobiva tu svoju bitku za slobodu. Međutim, nismo ni sanjali da će ekonomski faktor postati daleko moćniji i važniji u kontroli i ograničenju ljudske slobode nego što su to bile dotadašnje totalitarne ideologije. Znamo da je bilo i težih perioda u povijesti, bilo je velikih epidemija, bolesti, siromaštva i gladi, ali čini mi se da se čovjek nije tako lako odricao svoje slobode i identiteta mislećeg subjekta kao što to radi danas. Je li uistinu manipulacija medija koji nam sugeriraju što sve trebamo IMATI da bismo BILI 'sretni i uspješni' toliko moćna da smo postali robovi vlastitog komformizma?

BOKO: Da, 'imati' je potpuno zamijenilo ono nekadašnje, danas već zaboravljeno, 'biti'... Nova ideologija liberalnog

kapitalizma temeljena na džungli potrošačkog društva čini mi se najsureovijom u ljudskoj povijesti. Ona nam ne nameće Boga ili politički diktat, ona nam naizgled samo nudi mogućnost velike zarade i moć da postanemo potrošači sa zlatnom kreditnom karticom. Jednom uvučeni u taj čarobni krug potrebe za stvarima, za materijalnim, vlastitu nesreću generiramo sami. Nema više neprijatelja protiv kojega se moramo boriti jer novac, kažu nam, kupuje sve.

DELMESTRE: Slažem se, to je uistinu nesreća i mislim da ona proizlazi iz vrijednosti zapadne civilizacije 21. stoljeća. Za mene je veliko razočarenje to što smo napravili s velikim povijesnim idejama koje su pokretale čovječanstvo u pozitivnom smjeru. Što nam je ostalo od uznositih ideja Francuske revolucije? *Liberté, égalité, fraternité!*? Gdje su nestali najplemenitiji slogani *hippy* generacije? *Make love not war!*? Gdje je nestala misao o potrebi za ljudskom solidarnosti iz rijetkih pozitivnih strana socijalizma? 21. stoljeće započelo je istim idejama kojima je završilo i krvavo 20. stoljeće. *Greed is good!* Pohlepa je dobra??? Ljudi danas na ulicama širom svijeta ne protestiraju samo zato jer teško žive, nego i zato jer im je oduzeta volja, perspektiva, nada, vizija da je bolji i humaniji svijet moguć. Ovaj tekst me privukao i time što se bavi jednim pojedinačnim ali znakovitim slučajem koji spada u onaj ugroženi dio ovog svijeta.

BOKO: Ono što se događa Emmi u drami *KontrAkcije*, ma koliko na prvi pogled strašno i nemoguće izgledalo, djeluje mi kao logična posljedica pristajanja na nove ropske odnose. A sve se događa u društvu koje se hvali demokracijom, ljudskim slobodama i ravnopravnošću. Kao da živimo paradoks: nominalno smo slobodni odlučivati, a zapravo smo robovi sustava na koji smo sami pristali.

DELMESTRE: Mislim da bi pojam demokracije i univerzalnih ljudskih sloboda trebalo ponovno razmotriti. Kakva je to sloboda kada 10% ljudi kontrolira 90 % resursa ovog planeta? Kakva je to sloboda kada nam u ime demokracije i njenog najsvetijeg grala, privatnog vlasništva, svakodnevno oduzimaju javno i pretvaraju ga u privatno?

'Sigurnost' je pravo na koje se poziva svaki ustav bilo koje zemlje na svijetu. Kakva je to sigurnost kada su društveni odnosi u najslobodnijim demokracijama uređeni tako da se čovjek u bilo kojem trenutku može naći bez prava na rad i zaradu, bez prava na liječenje, bez krova nad glavom? Naravno da pod takvom prijetnjom čovjek pristaje na sve, pa čak i da se odrekne samoga sebe.

BOKO: Baš su ljubav i privatni emotivni život posljednja crta obrane humanosti, ono što nas zapravo čini individuama. Ili su to bili? U Bartlettovoj drami egzekutori novog svjetskog poretka – koji su i sami pretvoreni u žrtve - obračunavaju se upravo s tim posljednjim tragovima humanosti. Ako pristanemo žrtvovati najdublju intimu za navodno materijalno blagostanje što nam uopće još ostaje da bi nas definiralo kao ljude?

DELMESTRE: Žrtvovanje ljubavi i odricanje prava na intimnu sreću čini mi se najstrašnijim dijelom ove Bartlettove priče. Mislim da je tu pogodio u najbolniju žicu i da se upravo tu očituje njegov talent i umijeće. Tamo gdje bi neki možda skrenuli u sapunicu ili melodramu Bartlett vodi priču potpuno vjerojatnim i argumentiranim slijedom događaja u pravu tragediju 21. stoljeća, koja je naizgled beznačajna zato što je pojedinačna i univerzalna jer je znakovita za nešto što se događa od Kine do nas ovdje.

BOKO: Jedna od prvih asocijacija koje mi budi Bartlettova drama jest razmišljanje o metodama ispitivanja koje korporacije provode u razgovorima sa zaposlenima. Ne mogu se oteti dojmu da te metode počivaju na istim obrascima torture koje je ustanovila CIA u pedesetima, a koje je osmislio Dr. Ewen Cameron. One su težile reducirati pacijenta/ispitanika na infantilno stanje u kojem je spreman sve napraviti i sve priznati. Korporacije danas provode iste metode, samo na nešto suptilniji način, bez elektro-šokova i fizičke torture. Dovođenje pacijenta u stanje u kojem on postaje – naizgled svojom voljom – potpuni poslušnik korporacije proizišlo je upravo iz tih metoda, kasnije primjenjivanih u svim CIA-inim ilegalnim međunarodnim akcijama.

DELMESTRE: Ponašanje Kompanije u ovom komadu jako podsjeća na Bushovu 'filozofiju' preventivnih napada na Irak. Kompanija koja traži od zaposlenika da joj prijavljuju osobne odnose kako bi mogla preventivno djelovati u sprječavanju da se ne bi dogodilo nešto neprimjereno, kao na primjer favoriziranje, a pritom u potpunosti destruiira tri ljudska života u ime te svoje apsurdne političke korektnosti, jako podsjeća na odnos velikih sila koje traže da im oni ostali prijavljuju svaku atomsku česticu, kako bi ih mogli preventivno bombardirati i svesti njihov civilizacijski napredak na srednji vijek.

Bartlett je neke važne globalne teme u *KontrAkcijama* sproveo kroz mapu živčanog sustava običnog čovjeka. Mislim da zato i napisao uzbudljivu i angažiranu dramu.

Kako pretvoriti čovjeka u *tabulu rasu*...

Tijekom pedesetih godina CIA je plaćala montrealškog liječnika Ewena Camerona da provodi bizarne eksperimente na pacijentima s psihijatrije - da ih tjednima drži uspavane u izolaciji, a zatim im daje goleme doze elektrošokova jednako kao i eksperimentalne koktele droga, među kojima i psihodelične. Eksperimenti su pacijente vraćali u predverbalna, infantilna stanja.

Pacijenti su dolazili Cameronu nastojeći se izliječiti od lakših psihičkih tegoba - postpartalne depresije, anksioznosti, bračnih kriza - a on ih je bez njihova znanja i privole koristio kao ljudske zamorce kojima je gasio CIA-inu žeđ za tehnikama kontrole ljudske svijesti.

Kako piše u svojim tadašnjim objavljenim radovima, vjerovao je da je jedini način kojim je moguće pacijente poučiti zdravom, novom ponašanju prodiranje u nutrinu njihovih svijesti i „razbijanje starih patoloških uzoraka“.

Prvi korak bio je „razbijanje uzorka“ i njime se želio ostvariti nesvakidašnji cilj - vratiti svijest u stanje kad je bila, kako tvrdi Aristotel, „pločica za pisanje na kojoj još nije ispisano ništa“, dakle *tabula rasa*. Cameron je bio uvjeren da to stanje može postići napadajući mozak svime za što se znalo da spriječi njegovo normalno funkcioniranje, i to istovremeno. Bio je to napad na svijest „šokom i stuporom“ (...)

Za njega „potpun gubitak svih uspomena“ nije bio neugodan popratni učinak - bila je to temeljna točka liječenja, ključ prevođenja pacijenta u raniju fazu razvoja, „davno prije nego što su se pojavili shizofreno razmišljanje i ponašanje“. Jednako kao što ratoborni jastrebovi pozivaju da se države bombama vrata u „kamenito doba“, Cameron je šok-terapiju shvaćao kao sredstvo kojim će svoje pacijente vratiti u najranije djetinjstvo, postižući kod njih potpunu regresiju. (...)

Nakon što bi postigao „posvemašnje razaranje obrazaca“ i u zadovoljavajućoj mjeri izbrisao raniju osobnost, mogao je započeti s psihičkom prisilom. Ona se sastojala od snimljenih poruka koje je Cameron puštao pacijentima: „Ti si dobra majka i supruga, ljudi uživaju u tvom društvu.“

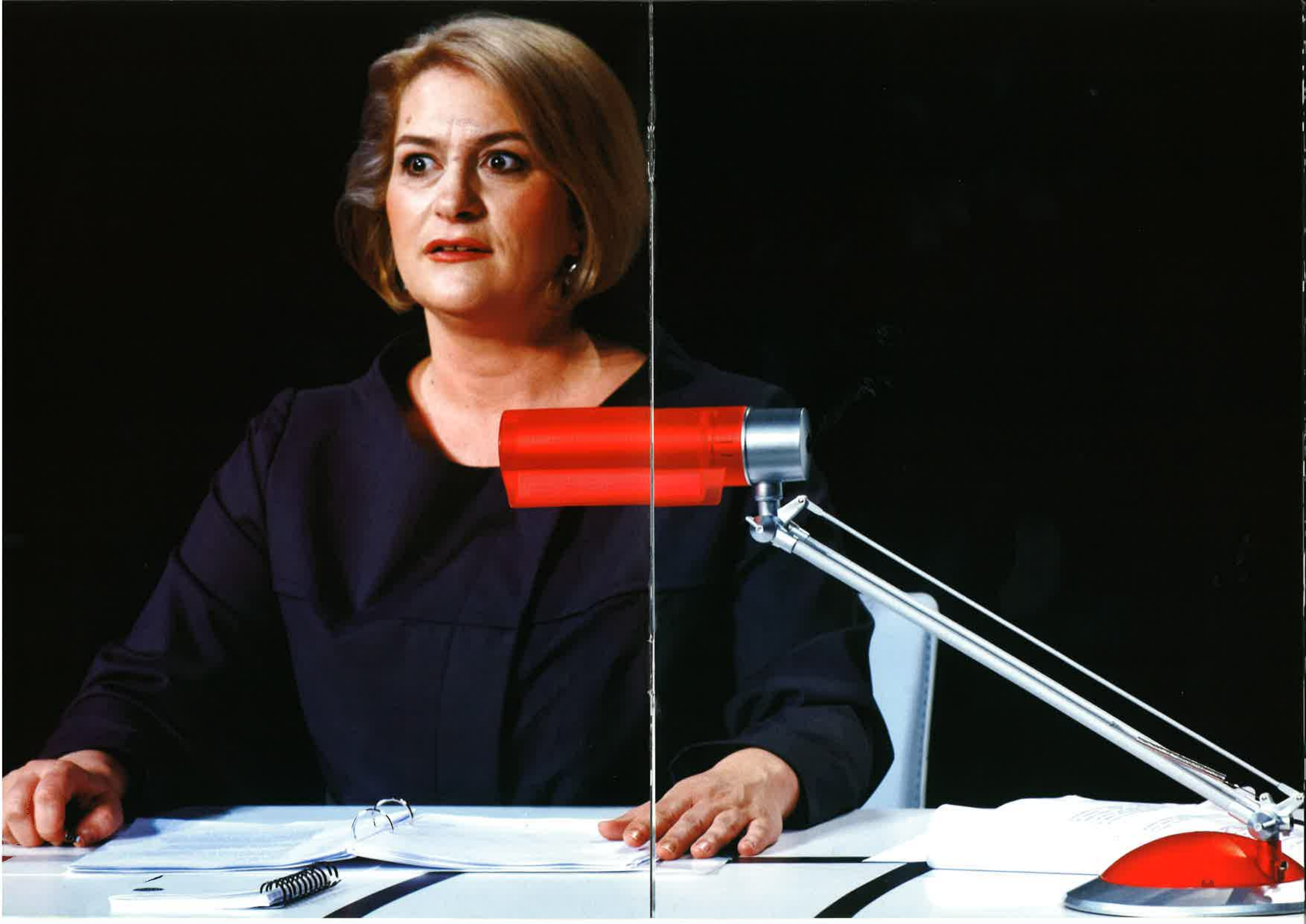
Kao bihevorist, vjerovao je da će pacijenti, ako upiju snimljene poruke, time promijeniti i svoje ponašanje. (...)

Sredinom pedesetih godina razni CIA-ini istraživači počeli su se zanimati za Cameronove metode. Hladnoratovska histerija počela je bujati, te je Agencija netom otpočela tajni program posvećen izučavanju „posebnih tehnika ispitivanja“. CIA-in memorandum s kojega je skinuta oznaka tajnosti objašnjava da je program „istraživao i odmjeravao brojne neobične tehnike ispitivanja, među kojima psihološku torturu, 'potpunu izolaciju', jednako kao i 'korištenje droga i kemijskih spojeva'“. Godine 1953. ovaj projekt dobiva svoj konačni naziv MKUltra. U programu je sudjelovalo osamdeset institucija, među kojima četrdeset četiri sveučilišta i dvanaest bolnica. (...)

I dok je Cameron maštao o vraćanju ljudske svijesti u njezino nedirnuto stanje, Milton Friedman, osnivač Čikaške škole ekonomije, snatio je o raspletanju društava, povratku u stanje čistog kapitalizma očišćenog od sviju smetnji – vladinih propisa, trgovinskih barijera i ukorijenjenih interesa. Za razliku od Camerona Friedman je na svoj ekperiment morao čekati dva desetljeća...

Iz knjige Naomi Klein: Doktrina šoka – Uspon kapitalizma katastrofe

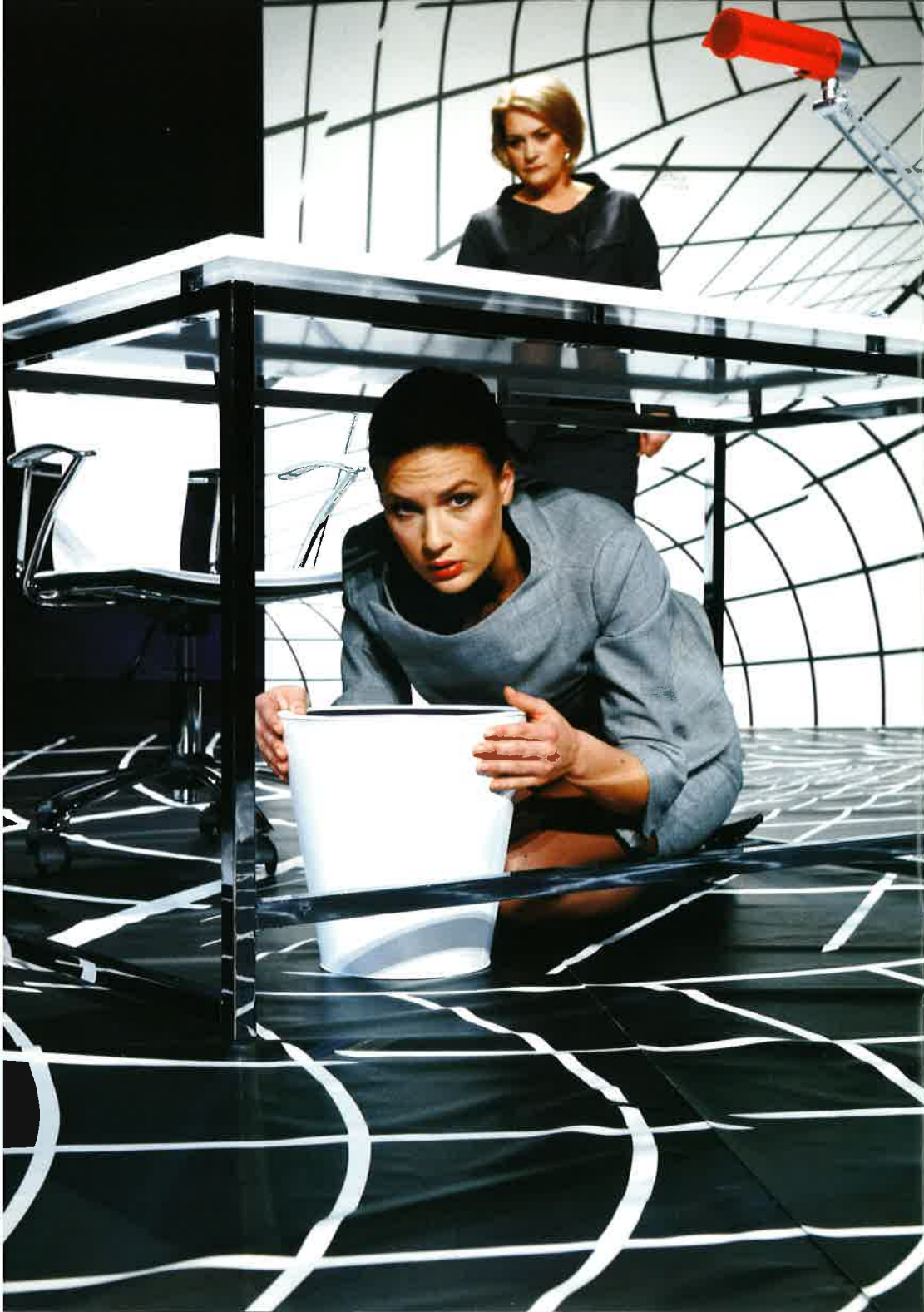

Mike Bartlett (1980.), mladi je engleski dramatičar, redatelj i umjetnički ravnatelj *Shapeshifter Theatre Company*. Postao je poznat 2007. dramom *Moje dijete* praižvedenom u poznatom londonskom *Royal Court* kazalištu koje promovira novi dramski tekst. Ovaj je komad igran na brojnim svjetskim pozornicama, a na Splitskom ljetu 2009. godine režirala ga je Nenni Delmestre.

Između ostalih napisao je drame: *Plivanje za početnike* (2002), *Zašto ljudi zaista gore* (2003), *Stvari koje sam zakopao u malom gradu* (2006), *Obiteljski čovjek* (2007), *Ljubavni ugovor* (2007), *Artefakti* (2008), *Kontrakcije* (2008.), *Pjetlić* (2009), *Potresi u Londonu* (2010), *Ljubav, ljubav, ljubav* (2010).

Dobitnik je prestižne nagrade *Olivier* za dramu *Cock*, nagrada *Tinniswood* i *Imison* za radio dramu *Nepričanje*, te *Old Vic New Voices Award* za *Artefakte*. Smatra se jednim od najzanimljivijih mladih dramatičara u Engleskoj, a ulaznice za predstave po njegovim dramama redovno su rasprodane. *Kontrakcije* su izvorno napisane 2007. kao radio drama za BBC i naslovljene *Ljubavni ugovor*. Nakon toga je Bartlett napisao ovu kazališnu verziju pod naslovom *Contractions* praižvedenu u londonskom kazalištu *Royal Court* 2008. Godine. Uslijedile su izvedbe u Norveškoj, Švedskoj, Njemačkoj, Australiji, Grčkoj, Čileu, i Španjolskoj.

Drama snažno progovara o nehumanosti korporacijskog kapitalizma i neoliberalizma u kojem je privatni život uposlenika potpuno u rukama korporacije za koju rade. Orvelijanska vizija potpune kontrole nad zaposlenima ovdje je jezivo svjedočanstvo o surovom svijetu profita. Emma, uposlenica velike korporacije viđa se s Darrenom, kolegom s posla. No uvjete njihove veze ne određuju oni sami, nego menadžerica 'zabrinuta' za financijske rezultate uposlenice koja pokušava imati emotivni život. A kako je emocija nešto što može umanjiti efikasnost na poslu korporacija odlučuje preuzeti kontrolu nad njezinim životom...

Nenni Delmestre rođena je u Splitu gdje živi do svoje osamnaeste godine kada dobiva američku stipendiju i odlazi na studij. Na Međunarodnom Sveučilištu Floride, Miami, USA, diplomira Tehnologiju komunikacija (1981.), te Kazališnu režiju (1984.) s najvišim ocjenama i odličjima dekana. Od tada režira u Hrvatskoj, Sloveniji, Venezueli, Meksiku, Italiji i Makedoniji. Njene početne režije u splitskom HNK (*Više od ljubavi, Pustolov pred vratima, Palikuće*), kao

i na Splitskom ljetu (*Šimun Cirenac*), označavaju početak "novog vala" u životu ovog kazališta u kojem ostvaruje dvadesetak predstava među kojima se osim spomenutih ističu: *Edip, Varijacije o smrti, Oluja, Bog masakra*, te sve svjetske praizvedbe tekstova Elvisa Bošnjaka; *Otac, Nosi nas rijeka, Idealan muž, Hajdemo skakati po tim oblacima*.

Ostvaruje uspješne suradnje sa sva četiri Hrvatska narodna kazališta, te kazalištima ITD, Gavella, Marin Držić, kao i festivalima Splitsko ljetu i Dubrovačke ljetne igre. Na poziv velikog južnoameričkog kazališnog maga Carlosa Gimeneza u Venezueli režira *Woyczeka* koji se uspješno predstavlja na Međunarodnom kazališnom festivalu u Caracasu, a potom i Lorciću *Krvavu svadbu* u Teatru Bellas Artes u Maracaibu. Na poziv Tomaža Pandura u Mariboru režira kultnu predstavu *Zona sumraka*, te s istim kazalištem ostvaruje još nekoliko uspješnih predstava.

U posljednje vrijeme učestalo režira u slovenskim kazalištima u Ptuju, Kopru i Trstu, gdje postavlja suvremene svjetske i hrvatske autore. U Makedoniji surađuje s Dramskim teatrom gdje također postavlja hrvatski tekst. Prevodi dramske tekstove s engleskog, španjolskog i talijanskog jezika. Objavljuje eseje o kazalištu u zemlji i inozemstvu. Od 1997. kućni je redatelj splitskog HNK, a u sezoni 2002/ 2003 vrši dužnost ravnateljice Drame HNK-Split. Od 2002-2004 ravnateljica je dramskog programa Splitskog ljeta, a 2009. i 2010. izbornica je Marulićevih dana. Režirala je preko pedeset predstava, a gotovo sve njene predstave prikazane su na domaćim i međunarodnim festivalima, gdje su ovjenčane s pedesetak nagrada.

Među važnije nagrade spadaju tri *Marula* za režiju i najbolju predstavu za produkcije *Pustolov pred vratima* Milana Begovića, te *Otac* i *Nosi nas rijeka*, Elvisa Bošnjaka. Dobitnica je *Judite* za Krležinu Salomu i nagrade Marko Fotez za najuspješnijeg umjetnika u Drami HNK Split u sezoni 2004/2005 za režiju predstava *Oluja* W. Shakespearea i *Hajdemo skakati po tim oblacima*, Elvisa Bošnjaka.

Među posljednje uspjehe spada i Velika nagrada publike za najbolju predstavu i Nagrada žirija za predstavu u cjelini za *Metodu Grönholm* Jordia Galcerana na Slovenskom festivalu komornog kazališta. 2009 godine na 55. Splitskom ljetu po prvi put u Hrvatskoj predstavlja Mikea Bartletta režijom njegovog teksta *Moje dijete*.

Više informacija na web stranicama: <http://www.nennidelmestre.com>

Jasen Boko diplomirao je Dramaturgiju i Svjetsku književnost, radio je u Hrvatskom narodnom kazalištu Split kao dramaturg, u *Slobodnoj Dalmaciji* kao novinar i urednik, a danas ima status samostalnog umjetnika. Kao Fulbrightov stipendist studirao je na grupi za postdiplomski u klasi *Playwriting/Screenwriting* na *New York University*. Deset godina bio je predavač kolegija *Lutkarstvo i scenska kultura* na Filozofskom

fakultetu Sveučilišta u Splitu.

Njegovih dvadesetak drama za djecu i mladež izvedene su više od četrdeset puta na profesionalnim scenama Hrvatske, Slovenije, BiH i Srbije, a produkcije nastale po njegovim dramama putovale su na brojne domaće i međunarodne festivale (Katowice, Teheran, Erevan, Ljubljana, Beograd...) gdje su i nagrađivane. Lutkarska igra *Kako je anđeo dobio krilo* nagrađena je 2010. *Malim Marulićem* za dramski tekst, a za dramu *O kupusu i kraljevima* nagrađen je 2011. *Marinom Držićem*. Za putopis *Na putu svile* dobio je spisateljsku stipendiju Ministarstva kulture RH za 2008. godinu. Bio je dramaturg na dvadesetak produkcija u hrvatskim i slovenskim kazalištima.

Objavio je sedam knjiga: *Kazališni sat i druga drama* (1995.), *Nova hrvatska drama* (2002.), *Tin, trideset godina putovanja* (2005.), *Peta strana svijeta* (2006.), *Zapisi iz kazališnog (su)mraka* (2007.), *Na Putu svile (Kako nam je lagao Marko Polo)* (2009.) i *Priče iz muzeja* (2010.).

Bio je izbornik riječkog Međunarodnog festivala malih scena i Marulićevih dana, te član više žirija na međunarodnim festivalima. Bio je koselektor sarajevskog Međunarodnog kazališnog festivala MESS, te umjetnički suradnik ljubljanskog EX PONTA i poljskog festivala *Konfrotacije* u Lublinu.

Predsjednik je *International Playwrights' Forum*a (ITI-UNESCO). U više je navrata u inozemstvu (Indija, Pakistan, Filipini, Grčka, SAD...) držao predavanja o hrvatskoj i europskoj drami i kazalištu. Završio je *Ljetnu akademiju za kulturni management* u Salzburgu. Objavljuje tekstove o kazalištu u brojnim domaćim i inozemnim časopisima.

Oriana Kunčić rođena je 1971. godine u Šibeniku. Do 1990. godine bila je članica ansambla baletnog studija, te dramskog ansambla šibenskog kazališta, igrajući u predstavama: *Bajka o kraljevima trešnjama*, *Div Samoživ*, *Krik*, *San ljetnje noći*, *Crvenkapica pojela vuka*, *Nečastivi na filozofskom fakultetu* i *Hamlet u Mrduši donjoj*. Na univerzitetu Ca' Foscari u Veneciji od 1994. do 1997. godine studira na smjeru *Storia dello Spettacolo*.

Diplomirala je glumu na Akademiji scenskih umjetnosti u Sarajevu 2002. godine, u klasi profesora Admira Glamočaka. Glumila je u predstavama i filmovima: *Go West* (igrani film, režija: Ahmed Imamović), *Brod luđaka* (igrani film, režija Matias Leberer), *Romeo i Julija* (kazališna predstava, režija: Haris Pašović), *Konkurs* (kazališna predstava, režija: Alen Drljević), *Lutka s kreveta broj 21* (kazališna predstava, režija: Oriana Kunčić).

Od 2003. godine radi i kao *Casting direktor*, surađujući s nizom bosanskohercegovačkih, hrvatskih i europskih redatelja, poput Srđana Karanovića, Jasmile Žbanić, Hans Christiana Smitha, Andree Štake, Rudolfa Schweigera, Gabrielle Rusell i drugih. Tri filma na kojima je radila prikazana su u natjecateljskoj konkurenciji Berlinalea, dok je *Grbavica* Jasmile Žbanić osvojila Zlatnog medvjeda. Kao asistentica redatelja radila je na pet igranih filmova i jednoj kazališnoj predstavi (*Tetovaža*, redateljica Aida Bukvić).

Dugogodišnja je suradnica Međunarodnog dječjeg festivala u Šibeniku.

Matea Elezović (Zagreb 1985.) glumu je magistrirala na splitskoj Umjetničkoj akademiji 2009. godine. U splitskom HNK igrala je Rosalindu u *Kako vam drago* (režija Goran Golovko), Lisetinu prijateljicu u Dekameronu (režija Goran Golovko), Andrijanu u *Skupu* (režija Joško Juvančić) i Jelu u Peltloleovom *Konju* (režija Nenni Delmestre). U šibenskom HNK igrala je gospođu u *Sluškinjama* i Columbinu u *Buratinu* na otvorenju 50. Šibenskog MDF-a.

Međunarodno glumačko iskustvo stekla je u ATAM PROJECTU u *Pescari* (*Tisuću i jedna i noć*, *Metarmofoze*) te ulogom Atene u *Prometeju/Darivanju vatre* u Aachenu. Igrala je u filmovima Ivone Juke *Neke druge priče* i Dana Okija *Solsticij*.

Već pet godina umjetnička je voditeljica kazališta *Smjehotići* u kojem je igrala u više produkcija. Autorica je dječje predstave *Tavan tete Agate*.

Sudjelovala je u više glumačkih radionica i seminara: rad sa maskama *Commedie dell'arte* i grčkim maskama, seminari u Motovunu, Laquili, Italija te radionica u Splitu s *Bacačima sjenki*.

Lina Vengoechea rođena je u Maracaibu u Venezueli. Nakon studija sociologije i povijesti umjetnosti u Caracasu i Bostonu, specijalizira kuturni menadžment za neprofitne institucije.

U Venezueli je od 1985. do 1993. bila ravnateljica *Centra Bellas Artes* koji udomiava i *Teatar Bellas Artes*. Utemeljiteljica je i ravnateljica Nacionalnog omladinskog teatra Venezuele, utemeljiteljica je Internacionalnog festivala umjetnosti u Maracaibu, čija je predsjednica tri godine, te je utemeljiteljica Umjetničkog multimedijalnog centra Lia Bermudez. Članica je upravnih odbora u nekoliko venezuelskih kulturnih institucija. Jedna je od osnivača splitskog kazališta *Playdrama*.

U posljednjih sedamnaest godina sudjelovala je u pedesetak kazališnih produkcija u Hrvatskoj, Venezueli, Sloveniji, Makedoniji i Italiji kao glazbena suradnica, asistentica režije i audio-vizualna oblikovateljica. Autorica je nekoliko zapaženih scenografija u predstavama *Tko se boji Virginije Woolf* - SSG Trst, *Gronholm metoda* - MG Ptuj, *Podžig* - GK-Koper, *Bog masakra*, *Moje dijete*, *Konj* - HNK Split.

Prevoditeljica je više dramskih tekstova s hrvatskog na španjolski i engleski jezik.

Sara Lovrić Caparin (Šibenik 1981.) završila je školu likovnih umjetnosti u Splitu, smjer kiparstvo. Poslije toga upisuje Umjetničku akademiju, kiparski odsjek, gdje diplomira 2004. godine u klasi profesora Kažimira Hraste. Postavila je šest samostalnih i pet grupnih izložaba. Članica je Hrvatskog udruženja likovnih umjetnika, Split.

Od 2003. god. započinje suradnju sa Šibenskim kazalištem na predstavi *Svrakine priče - kraljevska zima*

Lilijane Bardijewske u režiji Pere Mioča, za koju je kreirala i izradila lutke. Kao kostimografkinja 2005. god. surađuje u realizaciji predstave *Neš' ti biža* i 2007. *Djevojčici sa žigicama*. Godine 2008. kostimografkinja je u predstavi *Gle kako dan lijepo počinje* Zvonimira Bajsića u režiji Georgija Para.

Od veljače 2008. godine stalno je zaposlena u Šibenskom kazalištu kao kostimografkinja i stručna suradnica za likovno-scensku djelatnost te sudjeluje u predstavama Šibenskog kazališta kao autorica kostimografije (*Fantazija*, *Škrtičina*, *Buratino* i *Medij*).

Godine 2010. kao autorica lutaka surađuje sa Zagrebačkim kazalištem lutaka u predstavi *Osvajanje kazališta* Dubravka Jelačića Bužimskog i redatelja Zorana Mužića.

Bavi se i likovno-grafičkim oblikovanjem propagandnih materijala Hrvatskog narodnog kazališta u Šibeniku i Međunarodnog dječjeg festivala.

Stručno se usavršavala 2007. godine u Poljskoj sudjelujući u pripremama i izvedbama predstava u nekoliko poznatih lutkarskih kazališta: Teatr lalki i aktora u Opolu, Teatr Banialuka u Bielsko-Biali, Teatr lalki i aktora u Łomzi i Teatr Lalka u Warszawi.

Joško Bakula rođen u Šibeniku 1966. godine zaposlen je u Šibenskom kazalištu na mjestu majstora rasvjete i tona od 1986. godine. Sudjelovao je u svim projektima Šibenskog kazališta, što čini preko 50 premijernih izvedbi.

Posebno ističe dizajn svjetla u predstavama: *Ni u moru mire....*, *Antigona u New Yorku*, *Ispit*, *Sakaćenje*, *Ptica čudesnih krila*, *Djevojčica sa žigicama*, *Kradljivci festivala*, *Škrtičina* i *Zaljubljeni lutak*,

u glazbeno-plesnim spektaklima: *Zvuci i sjene*, *Duša moje sjene*, *Fantazija* i *Buratino*, te operi *Medij*.

Dobitnik je nagrade *Murva* za oblikovanje svjetla i zvuka u Skradinu 2010. g.

Iza njega su 24 uspješna Međunarodna dječja festivala, te mnogobrojni koncerti.

DIREKCIJA

Jasenska Ramljak, v.d. ravnateljica
tel.: +385(22) 213 145
jasenska_icf@net.hr

Ured ravnateljice
Deana Bujas, tajnica ravnateljice
tel.: +385(22) 213 145
sibensko.kazaliste@sibensko-kazaliste.hr

MEĐUNARODNI DJEČJI FESTIVAL
Jagoda Sablijić, festivalski izvršni suradnik
tel.: +385(22) 213-636
jagodafestival@hotmail.com

Milena Cvetković, administrator- daktilograf
tel.: +385(22) 213-636

UMJETNIČKI SURADNICI

Festival klasične glazbe "**Musica appassionata**".
Nera Gojanović, stručni suradnik za glazbenu i glazbeno-scensku kulturu
tel.: +385(22) 212 989
neragojanovic@yahoo.com

Sara Lovrić Caparin, suradnik za likovnu i scensku kulturu - kostimograf
tel.: +385(22) 212 987
s.lovricecaparin@gmail.com

Oriana Kunčić, glumica
tel.: +385 (22) 213 145
okikuncic@gmail.com

MARKETING - PROPAGANDA - PRODAJA

Željko Koloper, producent
tel.: +385(22) 217 688; 212 473
fax: +385(22) 217 697
zeljko.koloper@si.t-com.hr

Jadranka Šestan Kostanić, propagandist
tel.: +385(22) 212 473
fax: +385(22) 217 697
propagandakazaliste@hotmail.com

Iva Radovčić, prodaja
tel.: +385(22) 212 473
fax: +385(22) 217 697
blagajnakazaliste@hotmail.com

INSPICIJENT

Sergej Mioč
tel.: +385(22) 213 123; 213 145

TEHNIKA

Branko Lovrić Caparin, voditelj tehnike
Tel.: +385(22) 212 987; 091 507 7311
Josip Bakula, majstor tona
Živko Gulin, majstor rasvjete
Anđelko Babačić, kućni majstor
Mirko Burazer, majstor pozornice
Gordana Nimac, spremačica - dostavljačica

RAČUNOVODSTVO

Manuela Milutin, voditeljica
Tel.: +385(22) 217-719
Josipa Vidović, knjigovoda
Tel.: +385(22) 217-719

Nakladnik: Hrvatsko narodno kazalište u Šibeniku
Kralja Zvonimira 1
22000 Šibenik

Za nakladnika: Jasenka Ramljak

Urednik: Jasen Boko

Likovno i grafičko oblikovanje: Sara Lovrić Caparin

Fotografija: Ante Baranić

Tisak: Tiskara Malenica d.o.o. Šibenik

KONTR

Mike Bartlett - Contractions

KCIJE

HRVATSKO NARODNO
HAZALISTE U SIBENIKU

sezona 2010./2011.